

Warszawa, dnia 4 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 746/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4 Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

5 Sędziowie: SSO Jacek Matusik

6 SSR (del.) Tomasz Morycz

8 protokolant: p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

9 przy udziale prokuratora Waldemara Basteckiego

10 po rozpoznaniu dnia 4 marca 2022 r.

11 sprawy D. K. syna W. i A., ur. (...) w W.

12 oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

13 na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżonego

14 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

15 z dnia 12 kwietnia 2021 r. sygn. akt VIII K 1012/20

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę rozstrzygnięcia z punktu V przyjmuje art. 46 § 1 k.k. ustalając, że zasądzona kwota 1000 zł stanowi zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego M. G.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. C. K. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście zł 92/100) obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT;

4. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

19 SSO Anna Zawadka SSO Jacek Matusik SSR (del.) Tomasz Morycz

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 746/21	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2021 roku, VIII K 1012/20		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba, że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. K.	uprzednia karalność oskarżonego	informacja z KRK	687-688
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	informacje z KRK	załączone dokumenty urzędowe zostały		

		sporządzone w przepisanej formie przez organ do tego uprawniony, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt I a, który to błąd miał zdaniem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	oskarżonego i jego obrońcy z urzędu miał wpływ na treść orzeczenia,		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Postawiony zarzut ma charakter polemiczny względem prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd rejonowy. Z ustaleń tych wynika, że D. K. brał udział w napadzie rabunkowym na pokrzywdzonego, co potwierdzają nagrania monitoringu miejskiego (k.48), częściowo wyjaśnienia M. P. (k.495), protokół przeszukania (k.87), oględziny odzieży w którą był ubrany tej nocy oskarżony (k.182) oraz nagrania monitoringu ze sklepu (...) (k.194-199) , na którym widać jak oskarżony D. K. dokonuje zakupów, posługując się jedną z kart płatniczych zabranych pokrzywdzonemu.</p>			

Skarżący podnosi, że żadnym dowodem nie wykazano, aby oskarżony brał udział w pobiciu pokrzywdzonego ani też w kradzieży pokrzywdzonemu jego rzeczy. Rację ma obrońca, że pokrzywdzony M. G. oprócz rozpoznania jednego ze sprawców, który został osądzony w innym procesie toczącym się pod sygnaturą VIII K 624/20 tj. M. P., nie był w stanie rozpoznać pozostałych dwóch młodych mężczyzn, którzy go zaatakowali na klatce schodowej kamienicy przy ul. (...), zabrali mu zegarek, portfel, telefon i plecak wraz z zawartością (k.492-495).

Pokrzywdzony M. G. ze względu na stan nietrzeźwości w jakim się wówczas znajdował (0,98 mg/l -k.5) oraz bardzo krótki okres czasu jaki upłynął od momentu spotkania 2 mężczyzn pod sklepem (...) do przejścia na klatkę schodową kamienicy gdzie nastąpił rozbój, miał bardzo ograniczone możliwości

przyjrzenia się i zapamiętania tych dwóch młodych mężczyzn, których widział wtedy po raz pierwszy. Z tych względów pokrzywdzony po upływie 8 miesięcy od zdarzenia nie potrafił powiedzieć czy oskarżony był na klatce schodowej (k.493). Tym niemniej na to, że oskarżony D. K. był jednym z 3 mężczyzn, którzy brali udział w rozboju na pokrzywdzonym wskazują inne dowody, które celowo pomija skarżący. Po pierwsze wskazać należy, że analiza protokołu oględzin nagrania z monitoringu miejskiego potwierdza obecność oskarżonego D. K. na miejscu zdarzenia. Na zdjęciu nr 6 (k.48) o godz. 00:38 widać na przejściu dla pieszych grupę osób (w tym 4 mężczyzn i 3 kobiety) idących w kierunku ul. (...), a wśród tej grupy widać pokrzywdzonego M. G.. Na zdjęciu nr 8 (k.48v) o godz. 00:43 widać pokrzywdzonego z

zakrwawioną twarzą idącego w kierunku ul. (...), a zatem rozbój nastąpił zaledwie w ciągu tych 5 minut. Porównanie wyglądu mężczyzn idących na przejściu dla pieszych z wizerunkami oskarżonych i pokrzywdzonego oraz protokołem przeszukania i oględzin odzieży oskarżonego D. K. (k.87,k.182), prowadzi do wniosku, że wśród tych 3 mężczyzn oprócz pokrzywdzonego znajdowali się: M. P., R. L. i D. K..

Z konsekwentnych i spójnych zeznań pokrzywdzonego M. G. wynika, że na klatce schodowej w kamienicy na ul. (...) gdzie przyszedł z nieznanymi osobami aby spożywać alkohol, znajdowało się obok niego tylko 3 mężczyzn, a dwie kobiety siedziały na parapecie. Pierwszy zaatakował go M. P., który zadał mu cios pięścią w nos i zabrał mu zegarek, a kiedy pokrzywdzony próbował uciec z klatki schodowej drogę zastąpiło mu dwóch młodych

mężczyzn, którzy go przytrzymali i nie pozwolili mu uciec. Następnie pokrzywdzony otrzymał kilka ciosów w głowę z różnych stron (z boku i od tyłu). M. P. zdjął mu z ręki zegarek, nie wie kto wyjął mu z kieszeni telefon i portfel oraz zdjął plecak. Kierunek ciosów wskazywał, że ciosy w głowę zadawało mu kilka osób. Tymczasem na klatce oprócz M. P. znajdowali się tylko D. K. i R. L., a także dwie nieustalone kobiety o imionach M. i A.. Z zeznań M. P. wynika, że plecak uszkodzonego miały dziewczyny (k.496), co potwierdza analiza protokołu oględzin nagrania monitoringu ze sklepu (...), gdzie na zdjęciach z godz. 2:38-2:32, a zatem już po dokonaniu rozboju, widać kobietę ubraną w pomarańczowo-różową bluzę z plecakiem przypominającym ten należący do pokrzywdzonego (k.195v-196).

Na obecność oskarżonego D. K. na miejscu zdarzenia wskazują także jego własne wyjaśnienia, pomimo że nie przyznał się do udziału w rozboju.

Oskarżony stwierdził, że wszedł z pokrzywdzonym, R. L., M. P. i 2 dziewczynami na klatkę schodową, ale poszedł do domu i nie uczestniczył w zdarzeniu.

Tymczasem pokrzywdzony twierdzi, że został pobity przez 3 mężczyzn, a przecież oprócz niego na klatce schodowej znajdowali się tylko M. P., R. L. i D. K.. Ponadto z wyjaśnień i zeznań M. P. wynika, że zegarek, który zabrał pokrzywdzonemu przekazał D. K. (k.495). Oskarżony D. K. przyznał, że jeszcze tej samej nocy sprzedał zegarek w lombardzie za kwotę 80 złotych (k.488).

Doświadczenie życiowe wskazuje, że takie zachowanie polegające na podziale łupów potwierdza udział oskarżonego D. K. w rozboju. Oskarżony D. K. wprowadzie

przyznał się, że spotkał R. L. i M. oraz grupę osób z którymi poszli na ul. (...) na klatkę schodową, gdzie mieszkał aby spożywać alkohol. Oskarżony jednak twierdził, że z powodu krzyków i awantury jego partnerki wszedł do swojego mieszkania. Gdyby jednak oskarżony D. K. nie uczestniczył w tym rozboju, to M. P. nie miał żadnego powodu aby pozbyć się zegarka na jego korzyść bez żadnego ekwiwalentu. Świadek M. P. początkowo twierdził, że nie wie co się stało z zegarkiem czy go zostawił czy wyrzucił (k.442-444) i dopiero na rozprawie przesłuchany jako świadek przyznał, że zegarek dał D. K., bo nie był mu potrzebny (k.495).

Na udział oskarżonego D. K. w tym podziale łupów uzyskanych z rozboju w postaci nie tylko zegarka, wskazuje też analiza nagrania z monitoringu wewnątrz sklepu z alkoholem Chata Szkló (k.194-199). Z

porównania
nagrania na płycie
(k.193) oraz analizy
bankowego
potwierdzenia
wykonania operacji
kartą płatniczą
pokrzywdzonego
(k.40-42) wynika, że
to oskarżony D.
K. dwukrotnie o
godz. 1:53 oraz 2:35
[godzina widoczna
na nagraniu z
kamery wewnątrz
sklepu to 2:06
i 2:48] dokonywał
zakupów (alkohol
i papierosy) przy
użyciu karty
bankowej
pokrzywdzonego
płacąc za zakupy
zbliżeniowo, a o
godz. 4:59 próbował
po raz trzeci
dokonać zakupów
przy użyciu tej
karty, ale na skutek
zablokowania karty
w banku przez
pokrzywdzonego,
ostatnia transakcja
nie doszła do skutku.

Oskarżony D. K.
przyznał się do
tego, że używał
w ten sposób
karty płatniczej
pokrzywdzonego,
twierdził jednak,
że kartę otrzymał
dwukrotnie od
jednej z dziewczyn
z prośbą o
dokonanie zakupów.
Tymczasem
pokrzywdzony został
pobity przez 3

mężczyzn, którzy razem z nim spożywali na klatce schodowej alkohol, a udział oskarżonego w podziale łupów uzyskanych z tego rozboju (zegarek i karta płatnicza mBank) , wskazuje na udział w tym zdarzeniu oskarżonego D. K..

Nie ma zatem racji skarżący, że żaden dowód nie potwierdza udziału oskarżonego D. K. w napadzie rabunkowym na pokrzywdzonego. Na udział oskarżonego w popełnieniu przestępstwa rozboju opisanego w pkt I aktu oskarżenia wskazuje chronologia i logika przebiegu tych zdarzeń oraz analiza wskazanych wyżej dowodów pośrednich.

Wyjaśnienia oskarżonego D. K. potwierdzają, że znajdował się w grupie mężczyzn z którymi pokrzywdzony wszedł na klatkę schodową do kamienicy na ul. (...). Oprócz prawomocnie skazanych M. P. i R. L. w sprawie VIII K 624/20 oraz oskarżonego D. K.,

nie było tam innych mężczyzn, którzy mogli dokonać rozboju na pokrzywdzonym. Pokrzywdzony M. G. nie wskazywał na udział w rozboju tych dwóch kobiet, które nie zadawały mu ciosów i siedziały na parapecie spożywając alkohol. Natomiast w bezpośredniej bliskości pokrzywdzonego na schodach był tylko M. P. oraz 2 młodych mężczyzn tj. R. L. i D. K., którzy stali na schodach i zatarasowali mu drogę ucieczki, a następnie wszyscy 3 mężczyźni go bili, zadając ciosy pięściami w twarz i po całym ciele. Argumentacja obrońcy, który kwestionuje udział w rozboju oskarżonego, nie zasługuje więc na uwzględnienie i stanowi jedynie próbę nieskutecznej polemiki z logicznymi ustaleniami i prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Wbrew argumentom skarżącego objęcie zarzutem w pkt II aktu oskarżenia,

czynów polegających na dokonywaniu płatności w sklepie przy użyciu karty płatniczej pokrzywdzonego, w żaden sposób nie ekskulpuje oskarżonego D. K..

Celem działania oskarżonych, a zatem użytej przemocy było dokonanie kradzieży na szkodę pokrzywdzonego przy użyciu przemocy fizycznej. Sąd odwoławczy podziela ocenę sądu rejonowego, że zeznania pokrzywdzonego M. G. były spójne, logiczne i wiarygodne.

Pokrzywdzony pomimo spożytego alkoholu (ok. 6 piw) w sposób zborny opisywał przebieg tego zdarzenia i udział w nim poszczególnych osób, nawet jeśli nie pamiętał momentu przemieszczania się spod sklepu alkoholowego na ul. (...). W sposób konsekwentny opisał jednak przebieg wydarzeń na klatce schodowej kamienicy od momentu gdy oskarżony M. P. chwycił go za rękę i chciał obejrzeć

zegarek. Otrzymał
ciosy pięścią prosto
w nos oraz okładanie
pięściami w głowę
przez 3 mężczyzn,
było niewątpliwie
zdarzeniem, które
przebiło się przez
alkoholowe
oszołomienie.

Analiza zeznań
pokrzywdzonego M.
G. nie wskazuje,
tak jak sugeruje
obrońca, że
pokrzywdzonemu
całkowicie „urwał się
film”. Na zdjęciach z
monitoringu
miejskiego nie widać
aby pokrzywdzony
się zataczał i
przewracał, nie
widać aby miał
problemy z
utrzymaniem
równowagi, stąd
wniosek o stanie
silnego upojenia
alkoholowego jest
niezasadny. Wynik
badania stanu
trzeźwości
pokrzywdzonego
przy użyciu
analizatora wydechu
(0,98 mg/l) nie
wskazuje na stan
upojenia
alkoholowego z
utrata świadomości,
lecz na znaczny
stan nietrzeźwości,
w którym zdolność
pokrzywdzonego do
spostreżania i
zapamiętania
wydarzeń była
znacznie
ograniczona, ale

nie była całkowicie wyłączona.

Działanie wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. nie ogranicza się do takich sytuacji, gdy wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi.

Mieści ono w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań niezgodzonych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia.

Takiej zaś oceny zachowania wszystkich trzech napastników nie sposób wyprowadzić z zewnętrznych oznak ich zachowania opisanych przez pokrzywdzonego w toku wszystkich zeznań.

Kwestia zamiaru oskarżonego winna zostać oceniona nie tylko w oparciu o analizę wyjaśnień

pozostałych oskarżonych, którzy w sposób odmienny opisują przebieg zdarzenia, ale poprzez pryzmat wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zamiar bowiem, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, podlega identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, a więc z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia i wnioskowania (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2006 r., II KK 92/06, OSN w SK z 2006 r., z. 1, poz. 2576).

Wbrew argumentom skarżącego Sąd Rejonowy odniósł się do tej części depozycji pokrzywdzonego M. G., w których nie rozpoznał oskarżonego D. K. i twierdził, że tych dwóch mężczyzn z klatki wcześniej nie widział na ul. (...) (k.10,56v). W tym zakresie Sąd Rejonowy nie dał wiary tym depozycjom,

wskazując na ograniczenie zdolności do spostrzegania i zapamiętania przez pokrzywdzonego ze względu na spożyty tej nocy alkohol. Ponadto w tym zakresie depozycje pokrzywdzonego pozostają w sprzeczności ze zdjęciami monitoringu miejskiego (k.48) oraz wyjaśnieniami oskarżonego, który potwierdził, że razem z R. L., M. P. i mężczyzną spotkanym na ulicy weszli na klatkę schodową prowadzącą do jego mieszkania (k.386v). Sąd Okręgowy podziela jednak ocenę, że w pozostałym zakresie zeznania pokrzywdzonego oraz depozycje M. P. i częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K., analiza nagrań z monitoringu i protokoły oględzin, potwierdzają udział oskarżonego w tym rozboju. Nawet jeśli pokrzywdzony nie był w stanie rozpoznać oskarżonego, a D. K. twierdził, że przed tym rozbojem poszedł do swojego

mieszkania i nie brał w nim udziału.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że działanie wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. nie ogranicza się do takich sytuacji, gdy wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi.

Mieści ono w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań nieuzgodnionych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia.

Jedynie wówczas możliwe jest uznanie, iż sprawca ten ponosi odpowiedzialność w granicach swego pierwotnego zamiaru, z wyłączeniem czynności stanowiących eksces współdziałających.

W tym jednak przypadku działanie oskarżonego D. K.

stanowiło istotny wkład w dokonanie tego rozboju, skoro był jednym z dwóch młodych mężczyzn, którzy zablokowali pokrzywdzonemu drogę ucieczki. Pokrzywdzony nie wiedział czy oskarżony D. K. zadał mu jakiegokolwiek uderzenie, wskazywał jednak na otrzymanie kilku uderzeń w głowę z różnych stron, co wskazuje na zadawanie uderzeń przez pozostałych sprawców.

Pokrzywdzony był przekonany, że pierwszy z ciosów jaki otrzymał zadał mu M. P.. M. G. zapamiętał także, że M. P. powiedział „bierzcie go” do pozostałych dwóch mężczyzn, którzy przytrzymywali go swoimi barkami blokując drogę ucieczki po schodach.

Pokrzywdzony był również przekonany, że kobiety obecne na klatce schodowej nie stosowały przemocy, nie zadawały mu ciosów (k.59-61).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych utrwalony jest

pogląd, iż dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy ze współdziałających w ramach porozumienia realizował własnoręcznie czasownikowe znamię czynności wykonawczej - wystarczy, że swoim zachowaniem, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem, zapewnia lub ułatwia realizację uzgodnionego w ramach porozumienia wspólnego przestępnego zamachu. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony.

<p>Zachowanie oskarżonego D. K. wyrażające się w blokowaniu pokrzywdzonemu drogi ucieczki, stanowiło zdaniem Sądu istotny wkład w popełnienie rozboju. Tym bardziej, że zachowanie oskarżonego nie dostarcza podstaw do przyjęcia, że nie akceptował on działań nieuzgodnionych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia.</p> <p>Podsumowując, przyjęta przez skarżącego linia obrony nie wytrzymuje konfrontacji ze wskazanym wyżej materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego D. K. od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wobec niezasadności zarzutu wniosek z nim związany okazał się również niezasadny.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności i orzeczonej nawiązki ;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W niniejszej sprawie nie zachodzi przypadek rażącej niewspółmierności kary. Orzeczona kara uwzględnia w należyty sposób stopień społecznej szkodliwości czynu oraz, w ocenie sądu odwoławczego, zrealizuje swój cel, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Brak jest podstaw, by uznać, że w niniejszej sprawie występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego</p>			

zastosowania
dyrektyw wymiaru
kary oraz zasad
ukształtowanych
przez orzecznictwo
(vide: wyroki SN z
22 października 2007
r., SNO 75/07, LEX
nr 569073; z 26
czerwca 2006 r.,
SNO 28/06 , LEX nr
568924).

W niniejszej sprawie
nie zachodzi
przypadek
orzeczenia przez sąd
rażąco
niewspółmiernej
kary wobec
oskarżonego D.
K.. Orzeczone kary
jednostkowe nie
przekraczają stopnia
winy oskarżonego,
uwzględniają w
należyty sposób
stopień społecznej
szkodliwości obu
czynów oraz, w
ocenie sądu
odwoławczego,
realizują wobec
oskarżonego cele
zapobiegawcze i
wychowawcze. Sąd
I instancji odwołał
się w tym zakresie
do okoliczności
obciążających w
postaci dużego
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
z pkt I, który
z kolei uzasadnił
charakterem
naruszonego dobra
oraz
okolicznościami
działania

oskarżonego. Z woli ustawodawcy popełnienie rozboju jest zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12. W sytuacji, gdy oskarżonemu została wymierzona kara 4 lat pozbawienia wolności, a zatem bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, należy uznać, że nie nosi ona cech rażącej niewspółmierności. Nadto, sąd rejonowy miał na względzie pozostałe dyrektywy wymiaru kary, jak m.in. sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, w tym dotychczasową wielokrotną karalność (k.687-688), w tym za przestępstwa podobne, a przede wszystkim działanie w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Sąd uwzględnił także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który przed zdarzeniem pracował zarobkowo jako malarz - szpachlarz, a jego partnerka na etapie orzekania spodziewała się dziecka (k.508). Należy podkreślić, że wymierzenie

oskarżonemu kary pozbawienia wolności jedynie w wymiarze odpowiadającym okresowi tymczasowego aresztowania jest niemożliwe, skoro czyn zarzucony oskarżonemu w pkt I zagrożony jest karą pozbawienia wolności od lat 2, a okres stosowania tymczasowego aresztowania od dnia 07.10.2020r. wynosi niemal rok i 5 miesięcy.

Natomiast kara roku pozbawienia wolności orzeczona za czyn z pkt II, który został zakwalifikowany jako oszustwo popełnione w warunkach czynu ciągłego, zagrożone karą od 6 miesięcy do lat 8 pozbawienia wolności, została wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Należy również podnieść, że ze względu na warunki recydywy w jakich oskarżony popełnił oba przestępstwa, Sąd rejonowy mógł wymierzyć kary przewidziane za przypisany występki w wysokości do górnej granicy

ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, a zatem za czyn I górna granica zagrożenia wynosiła 15 lat ze względu na przepis art. 37 k.k., a za czyn z pkt II górna granica zagrożenia wyniosła 12 lat pozbawienia wolności.

Z kolei kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została wymierzona na zasadzie asperacji z uwzględnieniem bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami.

W przypadku oskarżonego D. K. prognoza kryminologiczna w kontekście dotychczasowej linii jego życia przy sześciu wyrokach skazujących za różnego rodzaju przestępstwa, nie może być pozytywna. Mając na uwadze wcześniejszą karalność oskarżonego, to postawa oskarżonego jednak nie wskazuje, by mogły zostać osiągnięte cele kary przy złagodzeniu

kary łącznej
pozbawienia
wolności.

Dokonując wyboru
wymiaru kary sąd
musi mieć w polu
widzenia
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa, a
zatem względy
prewencji ogólnej
oraz względy
wychowawcze jakie
kara ma osiągnąć
wobec sprawcy.
Wbrew argumentom
skarżącego
obowiązkiem sądu
jest orzeczenie kary
w taki sposób,
by uzyskać efekt
tzw. trafnej reakcji
- in concreto
dyscyplinarnej. Dla
osiągnięcia tego
efektu koniecznym
jest uwzględnienie
wszystkich dyrektyw
wymiaru kary -
prewencji
generalnej,
prewencji
indywidualnej,
stopnia społecznej
szkodliwości i
stopnia winy, które
mają jednakową
rangę. Stopień winy
w tym układzie,
stanowi sui generis
nieprzekraczalną
granice dla
dolegliwości
wymierzonej kary,
na który wpływają
wszelkie
okoliczności, które

decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem” (vide wyrok SN z dnia 5 marca 2019r. II DSI 13/18).

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała zatem, aby istniała potrzeba zmiany wyroku Sądu Rejonowego. Wielokrotne naruszenie porządku prawnego winno spotkać się z odpowiednią reakcją po stronie organów wymiaru sprawiedliwości. Kara musi być na tyle dolegliwa, aby stanowić wystarczającą przestrożę na przyszłość dla sprawcy i przez to zapobiec jego powrotowi na drogę przestępstwa, a ponadto czynić zadość zasadzie prewencji ogólnej, która związana jest z potrzebą oddziaływania poprzez wymiar kary na całe społeczeństwo. Kara wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego uwzględnia wyżej

wymienione okoliczności.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w rozmiarze odpowiadającym wysokości kary odbytej w ramach tymczasowego aresztowania za czyn opisany w pkt I b.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec niezasadności zarzutu wniosek z nim związany okazał się również niezasadny.			
L.p.	Zarzut w apelacji oskarżonego		
	Oskarżony kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie, poprzez ustalenie, że brał udział w rozboju na osobie M. G., gdyż po wyjściu na klatkę jego partnerki K. B., udał się z nią do mieszkania. Ponadto	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>nie zostały ustalone dwie kobiety, które widoczne są na nagraniach z monitoringu ze sklepu, na którym jedna z kobiet ma na plecach plecak należący prawdopodobnie do poszkodowanego. Błąd w ustaleniach faktycznych wynika według skarżącego z nieprawidłowej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego M. G., który zeznał, że oskarżony nie brał udziału w zdarzeniu, a także błędnej oceny dowodu z nagrania z monitoringu wewnątrz sklepu (...) na którym widać, że oskarżony dokonuje płatności kartą realizując prośbę jednej z kobiet o zrobienie zakupów oraz płaci gotówką za swoje zakupy;</p>		
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
	<p>Zarzuty skarżącego są niezasadne. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy</p>		

prawkłowo
przeprowadzł
postępowanie w
sprawie. Ustalenia
faktyczne zostały
poczynione na
podstawie
całokształtu
materiału
dowodowego
ujawnionego w toku
rozprawy głównej,
ocenionego w
sposób
wszechstronny z
uwzględnieniem
zasad prawdkłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
oraz doświadczenia
życiowego. Sąd
Rejonowy ocenił
materiał dowodowy
w sposób
kompleksowy,
odnosząc się do
wszystkich
zgromadzonych i
przeprowadzonych
w toku rozprawy
dowodów. Sąd
wywiódł prawdkłowy
wniosek w
przedmiocie winy
oskarżonego D.
K. odnośnie obu
przypisanych mu
czynów. Wbrew
twierdzeniom
oskarżonego
dowody w postaci
zeznań
pokrzywdzonego M.
G. i jednego ze
współsprawców tj.
M. P. obalają
twierdzenia
oskarżonego, że nie
brał udziału w
rozboju, bo wszedł

do mieszkania razem ze swoją dziewczyną K. B.. Z zeznań pokrzywdzonego M. G. wynika, że rozboju dokonali wszyscy trzech mężczyźni tj. M. P. i dwóch młodych mężczyzn, którzy zatarasowali mu drogę ucieczki na schodach, ale których wyglądu nie potrafił dokładnie opisać. Ponadto jeden ze sprawców -M. P. przesłuchany w sprawie sygn. akt VIII K 624/20 wyjaśnił, że na klatce schodowej oprócz niego i pokrzywdzonego był jeszcze chłopak blondyn i jego dziewczyna, co wskazuje wprost na oskarżonego D. K., który jako jedyny spośród trzech mężczyzn biorących udział w rozboju miał jasne włosy (k.48,194v).

Nie jest więc prawdą, że oskarżony wrócił z dziewczyną do mieszkania i nie brał udziału w rozboju. Tym bardziej, że po dokonaniu rozboju to jemu współsprawca tego czynu- M. P. przekazał zegarek pokrzywdzonego,

który oskarżony
zastawił w
lombardzie jeszcze
tej samej nocy za
kwotę 80 złotych.
Ponadto oskarżony
D. K. po dokonanych
rozboju dysponował
jedną z dwóch
kart płatniczych
skradzionych
pokrzywdzonemu,
gdyż monitoring
w sklepie
(...) zarejestrował
dwukrotnie jak
oskarżony
dokonywał zakupów
alkoholu i
papierosów przy
użyciu tej karty
zbliżeniowo bez
wpisania kodu PIN,
a za trzecim
razem próba zapłaty
za zakup alkoholu
zbliżeniowo nie
powiodła się ze
względu na
zablokowanie karty
przez
pokrzywdzonego w
systemie bankowym
(k.194-199).

Oskarżony D. K.
twierdzi, że kartę
otrzymał od jednej
z kobiet, których
tożsamości w toku
śledztwa
policjantom nie
udało się ustalić,
ale wersja ta jest
niewiarygodna, gdyż
nie potwierdza tego
analiza nagrania.
Wbrew argumentom
skarżącego na
nagranie nie widać

aby oskarżony płacił gotówką za część zakupów, lecz za pierwszym pobytem oskarżonego w sklepie o godz. 01:53 oskarżony za kupione 7 butelek piwa i paczkę papierosów dokonuje płatności zbliżeniowej bez wpisywania kodu PIN kartą. Po dokonaniu zakupów oskarżony wyjął bilon z kieszeni, który zamienił u sprzedawcy na banknot. Kwota zakupów dokonanych przez oskarżonego przy użyciu karty wyniosła 43,52 zł, co wynika z potwierdzenia wykonania operacji z banku (k.41v).

Natomiast za drugim pobytem oskarżonego w sklepie o godz. 2:35 oskarżony kupił 3 paczki papierosów i dokonał płatności zbliżeniowej kartą płatniczą oraz częściowo gotówką (k.197v). Analiza potwierdzenia wykonania operacji bankowej (k.40v) wskazuje, że dopłata gotówką wynikała z przekroczenia limitu płatności zbliżeniowej w kwocie

przekraczającej 50 zł, bez konieczności dodatkowego potwierdzenia kodem PIN. Kwota transakcji zbliżeniowej wyniosła dokładnie 50 zł, dlatego oskarżony musiał uiścić resztę brakującej kwoty gotówką, ale na nagraniu nie widać aby oskarżony dokonywał oddzielnych zakupów dla siebie.

Oskarżony dysponował zatem w sposób swobodny jedną z kart płatniczych pokrzywdzonego przez 3 godziny po rozboju tj. w godz. 1:53 do 4:59, a według godziny wynikającej z nagrania monitoringu od 2:04 do 5:11. Przy czym przesunięcie w czasie o 13 minut w stosunku do faktycznej godziny transakcji wynikającej z systemu bankowego (...) wynika z braku zsynchronizowania zegarów systemu bankowego i monitoringu sklepowego (k.80).

Odnosząc się do braku zapamiętania wyglądu

oskarżonego przez pokrzywdzonego M. G., to pokrzywdzony miał uzasadnione trudności w dokładnym zapamiętaniu wyglądu sprawców rozboju. Po pierwsze M. G. znajdował się w stanie nietrzeźwości, badanie wydychanego powietrza wykazało 0,98 mg/l alkoholu. Ponadto pokrzywdzony więcej czasu tej nocy spędził z jednym ze sprawców tj. M. P. z którym przebywał pod sklepem (...) przy ul. (...), gdzie spożywał alkohol co najmniej od godz. 23:19, co potwierdza nagranie monitoringu miejskiego (k.45). Analiza protokołu oględzin płyty DVD (k.44-49) wskazuje, że trzech młodych mężczyzn, w tym oskarżony ubrany w charakterystyczną szarą koszulkę z napisem PUMA, idących ulicą razem z pokrzywdzonym i 3 kobietami pojawia się na nagraniu dopiero o godz. 00:38 czyli zaledwie 5 minut przed godz. 00:43, kiedy na nagraniu widać zakrwawionego pokrzywdzonego

idącego w kierunku ul. (...) już po napadzie.

Konkludując pokrzywdzony spotkał oskarżonego na krótko przed napadem, a stan nietrzeźwości w którym się znajdował utrudniał mu dokładne zapamiętanie i odtworzenie wyglądu 2 młodych mężczyzn, którzy przyszli do sklepu po alkohol i zaproponowali kilku osobom przebywających pod sklepem dalsze spożywanie alkoholu na klatce kamienicy przy ul. (...). Z tych względów pokrzywdzony twierdził, że nie widział ich wcześniej na ulicy (...), a opis wyglądu dwóch mężczyzn, którzy zatarasowali pokrzywdzonemu drogę ucieczki na klatce schodowej był mało dokładny. Trudności w zapamiętaniu wyglądu tych dwóch młodych mężczyzn przez pokrzywdzonego są w tej sytuacji zrozumiałe. Pokrzywdzony zeznał : „Jeden z nich miał młodą twarz, ułożoną fryzurę, jaskrawą

niebieską koszulkę. To był młody człowiek. On stał bliżej barierki, a bliżej ściany stał wysoki mężczyzna. Nie pamiętam jak wyglądał ten wysoki mężczyzna. Tych dwóch mężczyzn nie było na Targowej. Ten wysoki miał jasną bluzę albo koszulę, takie mam wrażenie”. Nie jest więc prawdą- jak twierdzi oskarżony, że według pokrzywdzonego nie brał on udziału w zdarzeniu. Pokrzywdzony nie był w stanie rozpoznać oskarżonego i zeznał: „Nie potrafię powiedzieć czy wtedy oskarżony był na klatce”. Natomiast na udział oskarżonego w rozboju wskazuje analiza nagrań z monitoringu i treść depozycji pokrzywdzonego z których wynika, że rozboju dokonał M. P. i dwóch młodych mężczyzn, którzy znajdowali się na klatce schodowej kamienicy przy ul. (...).

Opis wyglądu tych 2 młodych sprawców przedstawiony przez pokrzywdzonego jest bardzo ogólny,

ale oskarżony był tej nocy ubrany w charakterystyczną koszulkę i niebieskie spodenki, zatrzymane podczas przeszukania (k.87,182) i widoczne na zdjęciach z monitoringu miejskiego i wnętrza sklepu (...). Oskarżony D. K. nie kwestionował, że to on jest jednym z tych trzech mężczyzn widocznych na zdjęciach, a przed złożeniem apelacji zapoznał się z aktami sprawy, w których znajdują się protokoły oględzin nagrań DVD i kolorowe zdjęcia stanowiące kadry z tych nagrań. Ponadto oskarżony przyznał, że razem z M. P., R. L. i pokrzywdzonym wszedł na klatkę schodową kamienicy.

Wbrew argumentom oskarżonego brak ustalenia tożsamości tych dwóch kobiet, które są widoczne na nagraniu z monitoringu miejskiego i ze sklepu, na którym widać że jedna z kobiet ma na plecach plecak podobny do tego, który utracił pokrzywdzony, nie

osłabia wymowy materiału dowodowego, który obciąża oskarżonego D. K.. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonego obie kobiety o imionach M. i A. chociaż nie brały udziału w jego pobiciu, to były obecne na klatce schodowej w czasie gdy trzech sprawców dokonało na pokrzywdzonym rozboju. Nie można zatem wykluczyć, że wzięły udział w podziale łupów i mogły otrzymać jakieś przedmioty zabrane pokrzywdzonemu aby nie wydały sprawców na wypadek zatrzymania przez policję. Wskazać należy, że na nagraniu z monitoringu w sklepie o godz. 2:28 pojawiają się te dwie nieustalone kobiety w towarzystwie dziewczyny oskarżonego K. B.. Na nagraniu widać, że dokonują zakupu 4 butelek piwa za gotówkę i wychodzą ze sklepu, nie używając żadnej z kart płatniczych zabranych pokrzywdzonemu, które według oskarżonego miały

się znajdować w posiadaniu jednej z nich. Następnie po upływie zaledwie 15 minut od ich wyjścia kobiet, do sklepu wchodzi oskarżony D. K. i dokonuje kolejnych zakupów płacąc za papierosy zbliżeniowo kartą płatniczą pokrzywdzonego oraz częściowo gotówką. Przebieg tych wydarzeń zarejestrowany na monitoringu w sklepie wskazuje, że to oskarżony dysponował swobodnie jedną z kart płatniczych zabranych pokrzywdzonemu podczas napadu, skoro dwukrotnie tej nocy płacił za zakupy przy użyciu karty zbliżeniowo bez użycia kodu PIN, a trzeci raz nie mógł już dokonać płatności za zakupy, gdyż karta została zablokowana w systemie bankowym. Brak zatem podstaw do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. K., że to od jednej z tych nieustalonych kobiet dostał trzykrotnie kartę z prośbą o dokonanie zakupów.

Wobec
prawidłowości

	<p>dokonanych ustaleń faktycznych i oparciu na nich rozstrzygnięć o odpowiedzialności karnej oskarżonego, a także niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji przez oskarżonego, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy w zakresie ustaleń faktycznych w zakresie winy. W sprawie nie zasła konieczność orzekania poza granicami zaskarżenia - nie wystąpiły przesłanki z art. 439 § 1, 440 i 455 kpk.</p>		
	Wniosek		
	O ponowne rozpatrzenie sprawy;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Wobec niezasadności zarzutu wniosek z nim związany okazał się również niezasadny.		

	Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
1zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę rozstrzygnięcia z punktu V przyjmuje art. 46 § 1 k.k. ustalając, że zasądzona kwota 1000 zł stanowi zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego M. G.;	
Zwiąże o powodach zmiany	
Przepis art. 46 § 2 k.k. w aktualnym brzmieniu stanowi podstawę prawną orzeczenia nawiązki, która nie jest środkiem karnym, lecz środkiem kompensacyjnym, orzekanym jako surogat odszkodowania lub zadośćuczynienia. Poprzestać na nawiązce można,	

gdy orzeczenie
obowiązku
określonego w art.
46 § 1 k.k. jest
znacznie
utrudnione.

Tymczasem Sąd
Rejonowy ustalił
wysokość szkody
jaką poniósł
pokrzywdzony i w
pkt IV a i b
wyroku zobowiązał
oskarżonego do
solidarnego
naprawienia szkody
z dwoma ustalonymi
osobami przez
zapłatę na rzecz
pokrzywdzonego M.
G. kwoty 2.493 zł
stanowiącej wartość
utraconych przez
pokrzywdzonego
przedmiotów oraz
poprzez zapłatę
kwoty 93,52 zł,
wynikającej z
wartości
dokonanych
zakupów przy użyciu
karty bankowej
pokrzywdzonego.

Orzeczenie
względem
oskarżonego
nawiązki w trybie
art. 46 § 2 k.k.
służy kompensacie
szkód i krzywd
mających swe źródło
w przestępstwie.
Jej wysokość winna
być miarkowana
z uwzględnieniem
rozmiaru szkód, ale
szczególnie rozmiar
krzywdy winien
być oceniany przez

pryzmat
subiektywnych
doznań ofiary
przestępstwa,
sposobu działania
sprawcy, jak również
tego, jaki wpływ
na stan psychiczny
osoby
pokrzywdzonej
wywołało
znalezienie się w
sytuacji ofiary
przestępstwa.

Wskazać należy, że
dopiero w razie
braku orzeczenia o
obowiązku
naprawienia szkody
otwiera się Sądowi
orzekającemu
możliwość
orzeczenia "zamiast"
powinności z art. 46
§ 1 k.k. nawiązki, o
której mowa § 2 tego
przepisu.

Z uzasadnienia
wyroku (k. 548)
wynika, że Sąd
orzekł na rzecz
pokrzywdzonego
nawiązkę w kwocie
1000 zł tytułem
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę.
W ocenie Sądu
podstawą prawną
orzeczonego
zadośćuczynienia
powinien być zatem
przepis art. 46 §
1 k.k., który odnosi
się do rekompensaty
krzywdy
niemajątkowej,
która stanowi
uszczerbek w

dobrach osobistych w wyniku czynu niedozwolonego.

W przypadku zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową wynikającą z naruszenia zdrowia (art. 445 § 1 i 2 w zw. z art. 444 § 1 k.c.) wskazuje się na konieczność uwzględniania czasu trwania cierpień, ich intensywności, rodzaju odniesionych obrażeń, wpływu na dalsze życie poszkodowanego, nieodwracalności skutków, poczucia bezradności, braku możliwości korzystania z określonych rozrywek, wykonywania określonej pracy, konsekwencji w życiu osobistym i społecznym (zob. m.in. wyroki SN: z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03, LEX nr 137577, i z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, LEX nr 672675).

Przechodząc na grunt tej sprawy wskazać należy, że pokrzywdzony M. G. na skutek pobicia doznał uszkodzenia nosa, siniaków na

głowie i twarzy,
wprawdzie nie
wymagał
hospitalizacji, ale
bolała go żuchwa,
a doznane obrażenia
w postaci siniaków
utrzymywały się
przez okres ok.
2 tygodni. Pomimo
upływu 3 miesięcy
od zdarzenia
podczas
przesłuchania na
rozprawie w sprawie
VIII K 624/20 nadal
odczuwał ból nosa
po zadanych ciosie.

Jakkolwiek zamiast
obowiązku
określonego w art.
46 § 1 k.k. sąd
może orzec na rzecz
pokrzywdzonego
nawiązkę w celu
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę, to
jednak zgodnie z
zasadami wykładni
językowej
pierwszeństwo musi
mieć zawsze
orzeczenie o
obowiązku
naprawienia szkody
lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę
przed decyzją o
orzeczeniu nawiązki.

Znaczenie zwrotu
"może orzec"
zawartego w art.
46 § 2 k.k. trzeba
tłumaczyć zgodnie z
jego gramatycznym
brzmieniem, bez
dokonywania

wykładni. Z
brzmienia tego
wynika, że zwrot
"może orzec"
wskazuje nie na
uprawnienie do
wyboru środka
karnego orzekałego
obligatoryjnie, lecz
na uprawnienie
do orzekania lub
nieorzekania
nawiązki zamiast
obowiązku
naprawienia szkody
(postanowienie SN z
dnia 4 marca 2002
r., IV KKN 114/00,
LEX nr 53060).

Przesłanką
orzeczenia nawiązki
z art. 46 § 2 k.k.
(poza przesłankami
określonymi w art.
46 § 1) jest
znaczne utrudnienie
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody
lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę.
Znaczne utrudnienie
dotyczy zarówno
orzeczenia w całości,
jak i w części. Dopóki
zatem bez większych
trudności o naturze
procesowej sąd ma
możliwość ustalenia
wysokości choćby
części szkody
niemajątkowej, ma
on obowiązek
orzeczenia
obowiązku, o którym
mowa w art.
46 § 1. Dopiero
gdy z ustaleniem

wysokości nawet części krzywdy będzie się wiązała znaczna trudność, otwiera się droga do orzeczenia nawiązki z art. 46 § 2. Sytuacja taka może dotyczyć przede wszystkim krzywdy, zaś w przypadku szkody będzie dotyczyć np. przestępstwa przeciwko zdrowiu, gdy ustalono zakres obrażeń pokrzywdzonego, lecz ustalenie wysokości szkody majątkowej, jakiej doznał on w wyniku tych obrażeń (np. kosztów leczenia czy rehabilitacji), nawet w części wiązałoby się ze znacznym opóźnieniem rozstrzygnięcia sprawy.

Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w tej sprawie, skoro pokrzywdzony dokładnie opisał swoje doznania bólowe i odniesione obrażenia oraz rozmiar krzywdy niemajątkowej. W konsekwencji powyższego trudno byłoby uznać, że orzeczenie zadośćuczynienia jest znacznie utrudnione, skoro sąd dysponował zeznaniami pokrzywdzonego i

był w stanie dokonać oceny rozmiaru doznanego przez niego cierpienia w związku z popełnieniem przestępstwa, czemu dał wyraz orzekając nawiązkę. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że należało orzec kwotę 1000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k.

Z powyższych względów sąd z urzędu dokonał zmiany błędnej kwalifikacji orzeczonego obowiązku kompensacyjnego, co nie wpływa na sytuację procesową oskarżonych.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3. i 4.	<p>Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę oskarżonego i uznania zaistnienia przesłanek z art. 624 par. 1 kpk, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i przejęto wydatki na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową (oskarżony utrzymuje się z renty i ma na utrzymaniu dwoje dzieci).</p> <p>O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu za udzielenie pomocy prawnej oskarżonemu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie</p>

	ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 68) .
7. PODPIS	
Sędzia Anna Zawadka Sędzia Jacek Matusik Sędzia Tomasz Morycz	